

Poškozený v hlavním líčení

Osoba, která o sobě tvrdí, že je poškozenou v trestním řízení a že splňuje požadavky stanovené trestním řádem (zejména podle § 43 odst. 1 a 2, § 44 a § 206 odst. 3 a 4 a § 229 trestního řádu), uplatňuje právo na soudní ochranu ve formě práva být připuštěna do zahájeného trestního řízení. Jsou-li tyto podmínky splněny, a nepřipustí-li ji přesto soud jako poškozenou do trestního řízení bez náležitého odůvodnění, poruší tím její právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod, neboť je na jejím uvážení, a nikoli soudu, zda právo na odškodnění uplatní v trestním řízení, nebo žalobou v občanskoprávním řízení. Uvedené platí tím spíše za situace, kdy z popisu trestných činů v návrhu na potrestání jednoznačně plyne, že jednáním obviněného byla poškozené stěžovatelce způsobena újma. Z hlediska postavení poškozeného v trestním řízení je lhostejné, jak je jednání kvalifikováno v obžalobě či návrhu na potrestání, neboť soud není právní kvalifikací vázán (§ 220 odst. 3 trestního řádu).

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. II.ÚS 2675/25 ze dne 26.11.2025)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatelky I. H., zastoupené Mgr. P.Š., advokátem, sídlem J., proti usnesení Okresního soudu v Jihlavě ze dne 2. září 2025 č. j. 13 T 60/2025-242, za účasti Okresního soudu v Jihlavě, jako účastníka řízení, a Okresního státního zastupitelství v Jihlavě, jako vedlejšího účastníka řízení, tak, že usnesením Okresního soudu v Jihlavě ze dne 2. září 2025 č. j. 13 T 60/2025-242 bylo porušeno základní právo stěžovatelky na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1, odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Okresního soudu v Jihlavě ze dne 2. září 2025 č. j. 13 T 60/2025-242 se ruší.

Odůvodnění

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí s tvrzením, že jím došlo k porušení jejich ústavně zaručených základních práv a svobod zakotvených v čl. 7, čl. 10, čl. 11 a čl. 36 odst. 1, odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

2. Z ústavní stížnosti a předložených podkladů se podává, že trestním příkazem Okresního soudu v Jihlavě (dále jen "okresní soud") ze dne 28. 4. 2025 č. j. 13 T 60/2025-180 byl obviněný R. H. (dále jen "obviněný") uznán vinným přečiny ohrožování výchovy dítěte podle § 201 písm. d) zákona č. [40/2009](#) Sb., trestní zákoník, a krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterých se (zkráceně uvedeno) dopustil tím, že v průběhu ledna 2025 v domě, kde v té době bydlely mimo jiné i jeho dvě nezletilé děti, opakovaně otevíral okna, bezdůvodně a nepřiměřeně ročnímu období v domě větral, vypínal jističe od domu, v důsledku čehož nebylo zajištěno dostatečné množství teplé užitkové vody a docházelo i k odpojení elektrických topných žebříků, a tedy celkově v tomto období k nedostatečnému vytápění v domě, když teplota v domě se pohybovala kolem 9 °C, dále v přesně nezjištěné době vzal svému nezletilému synovi jeho pracovní notebook, který používal ke školní výuce, odvezl synovi teplejší peřinu, dále odvezl základní vybavení domácnosti (kuchyňský stůl, židle,

nádobí a přístroje), následně v době, kdy již se stěžovatelkou nevedli společnou domácnost, odvážel z domu jídlo a toaletní potřeby, které stěžovatelka nakupovala výhradně pro sebe a pro své nezletilé děti, a také z domu odcizil věci patřící do výhradního vlastnictví syna. Za to byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání dvanácti měsíců. Současně mu byla podle § 228 odst. 1 zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost zaplatit stěžovatelce coby poškozené (vedle dalších poškozených) nemajetkovou újmu ve výši 20 000 Kč.

3. K odporu obviněného byl uvedený trestní příkaz zrušen a ve věci bylo nařízeno hlavní líčení na den 21. 7. 2025, ve kterém byla stěžovatelka rovněž považována za poškozenou. Dne 29. 7. 2025 obdržela stěžovatelka přípis okresního soudu, kterým jí bylo sděleno, že soud po hlavním líčení konaném dne 21. 7. 2025 dospěl k závěru, že není poškozenou ve smyslu § 43 odst. 1, odst. 2 trestního řádu, neboť trestnou činností popsanou v návrhu na potrestání byla způsobena škoda pouze jejím dětem, nikoli jí. Proti uvedenému přípisu podala stěžovatelka námítky.

4. Následně okresní soud napadeným usnesením rozhodl podle § 206 odst. 3 trestního řádu, že stěžovatelka se nepřipouští jako poškozená k hlavnímu líčení. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že ani jeden z trestných činů popsaných v návrhu na potrestání nebyl spáchán vůči stěžovatelce, proto tato nemůže mít v daném trestním řízení postavení poškozené.

II. Argumentace stěžovatelky

5. Stěžovatelka v ústavní stížnosti označuje napadené usnesení za překvapivé a nezákonné. Zdůrazňuje, že od hlavního líčení konaného dne 21. 7. 2025 se ve věci nic nezměnilo a že nic neopodstatňuje extrémní změnu právního názoru soudu o jejím procesním postavení. Má za to, že okresní soud nijak nezdůvodnil, co ho k takové změně vedlo, když ji v minulosti za poškozenou považoval a dokonce jí přiznal trestním příkazem nárok na náhradu škody. Poukazuje na to, že jednáním obviněného jí jednak byla způsobena nemajetková újma (byla jí zima, měla hlad, nemohla se umýt ani vyprat prádlo, měla strach, stres a frustraci) i majetková újma (vedlejší účastník odvážel z domu jídlo i toaletní potřeby, které nakupovala výhradně pro sebe a děti), jednak se jí dotklo jeho jednání nepřímo tím, že způsobil újmu jejím dětem (citová újma, stres, duševní útrapy). Je proto přesvědčena, že jí přísluší vedle osoby přímo postižené též postavení tzv. sekundární oběti. Odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, podle níž je třeba v pochybnostech osobu uplatňující práva poškozeného k hlavnímu líčení připustit [srov. náleze ze dne 2. 4. 2019 sp. zn. III. ÚS 3439/17 (N 47/93 SbNU 143)].

6. Závěrem ústavní stížnosti stěžovatelka navrhla odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí s odůvodněním, že hlavní líčení je odloženo na den 29. 9. 2025 za účelem pokračování v dokazování a pravděpodobně i rozhodnutí ve věci samé.

III. Vyjádření účastníka řízení a vedlejšího účastníka řízení

7. Ústavní soud vyzval podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu okresní soud, Okresní státní zastupitelství v Jihlavě a obviněného, aby se k ústavní stížnosti stěžovatelky vyjádřili.

8. Okresní soud ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného usnesení s tím, že je i nadále přesvědčen, že stěžovatelka nemůže v daném trestním řízení vystupovat jako poškozená, neboť rozšiřování okruhu poškozených nad rámec osob, kterým je ve smyslu § 43 odst. 1 trestního řádu přiznáno postavení poškozeného, není možné. Je podle něj třeba důsledně rozlišovat mezi skutkem a trestným činem. Nezpochybňuje, že skutkem obviněného mohla být stěžovatelce způsobena nějaká újma, avšak jde-li o konkrétní trestné činy, pro které je obviněný stíhán, těmi jí újma nevznikla. Z logiky věci je podle okresního soudu zřejmé, že pro účely trestního řízení musí být okruh

poškozených vymezen jednoznačně a určitě, aby o něm nevznikaly pochybnosti. V situaci, kdy by měl být okruh poškozených vymezen skutkem, by prakticky nikdy nebylo možné uzavřít, kdo je poškozený, poněvadž v kterékoliv fázi trestního řízení se může objevit další dosud neznámá osoba, která se z nějakého důvodu za poškozeného skutkem považuje. Závěrem dodal, že dosavadní postup, kdy bylo se stěžovatelkou jednáno jako s poškozenou, považuje za nesprávný. Je podle něj samozřejmé, že dospěje-li soud k závěru, že jeho dosavadní postup nebyl v souladu se zákonem, a tuto nesprávnost lze ještě napravit, nemůže v ní pokračovat. Proto bylo vydáno napadené usnesení.

9. Státní zástupkyně okresního státního zastupitelství ve svém vyjádření uvedla, že ačkoliv lze námitky stěžovatelky z lidskoprávního hlediska chápat, domnívá se, že okresní soud postupoval správně, když stěžovatelku nepřipustil jako poškozenou k hlavnímu líčení. Pochybení shledává pouze v tom, že tak měl okresní soud postupovat již po přednesení návrhu na potrestání u hlavního líčení dne 21. 7. 2025, resp. ani v trestním příkazu neměl stěžovatelce přiznávat právo na náhradu nemajetkové újmy, aby tak její postavení bylo od počátku vyjasněno. Nicméně § 206 odstavec 3 trestního řádu striktně neuvádí, že rozhodnutí o nepřipuštění poškozeného k hlavnímu líčení nemůže soud učinit později. Je toho mínění, že policejní orgán v přípravném řízení poučil stěžovatelku jako poškozenou zejména z toho důvodu, že mimo jiné uváděla, že se obviněný měl svým jednáním dopustit i trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 trestního zákoníku či trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku, což prokázáno nebylo. Závěrem navrhl, aby ústavní stížnost stěžovatelky byla zamítnuta.

10. Obviněný nevyužil možnosti vyjádřit se k ústavní stížnosti, čímž se vzdal postavení vedlejšího účastníka řízení. Ústavní soud proto s ním jako s vedlejším účastníkem dále nejednal.

11. Vyjádření okresního soudu a státní zástupkyně okresního státního zastupitelství byla poskytnuta stěžovatelce k replice. V reakci na zasláná vyjádření stěžovatelka označuje argumentaci okresního soudu za nesprávnou. Uvádí, že poškozený v trestním řízení je definován jako osoba, které bylo trestným činem ublíženo na zdraví nebo způsobena majetková nebo nemajetková újma, a že předmětem trestního řízení je skutek a totožnost skutku musí být zachována po celou dobu trestního řízení. Je-li postavení poškozených odvozováno od skutku, nemůže v průběhu trestního řízení docházet ke změnám okruhu poškozených. Dále poukazuje na to, že státní zástupkyně okresního státního zastupitelství v přípravném řízení přípisem ze dne 8. 4. 2025 reagovala na obsah jejího podání, kterým se jako poškozená připojila k trestnímu řízení, přičemž v daném přípisu státní zástupkyně není uvedeno nic o tom, že by neměla být poškozenou v příslušném trestním řízení a že s ní jako s poškozenou nebude jednáno. Vyjádření státní zástupkyně, že soud měl o jejím nepřipuštění k hlavnímu líčení rozhodnout již po podání návrhu na potrestání, je proto podle ní v kontextu předchozího postupu státního zastupitelství překvapivé.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

12. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení. Shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí napadené v ústavní stížnosti. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a její ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario), neboť vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

13. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních

práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Není součástí soustavy soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), není jim instančně nadřizen, a nezasahuje do rozhodovací činnosti soudů vždy, když došlo k porušení "běžné zákonnosti nebo k jiným nesprávnostem", ale až tehdy, představuje-li takové porušení zároveň porušení ústavně zaručeného základního práva nebo svobody. V řízení o ústavní stížnosti tedy není sama o sobě významná námitka "nesprávnosti" napadeného rozhodnutí, a není rozhodné, je-li dovozována z hmotného či procesního (podústavního) práva.

14. Ústavní soud nejprve vyhověl návrhu stěžovatelky na odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí a usnesením ze dne 23. 9. 2025 sp. zn. II. ÚS 2675/25 odložil vykonatelnost napadeného usnesení okresního soudu do právní moci rozhodnutí o ústavní stížnosti.

15. Po posouzení věci Ústavní soud shledal, že ústavní stížnost stěžovatelky je důvodná.

a) obecná východiska

16. Podle čl. 36 odst. 1 Listiny se může každý domáhat svého práva u nezávislého a nestranného soudu, případně jiného orgánu. Činit tak nicméně může pouze stanoveným způsobem (postupem), jehož podmínky a podrobnosti musí stanovovat zákon (srov. čl. 36 odst. 4 Listiny z hlediska subjektivního ústavně zaručeného práva stěžovatele či stěžovatelky a čl. 90 Ústavy z hlediska vymezení kompetence soudů), kterým je v posuzované věci zejména trestní řád.

17. Řádné rozhodování v adhezním řízení je podle Ústavního soudu neodmyslitelnou součástí naplnění účelu trestního řízení (srov. § 1 odst. 1 trestního řádu), kterým je rovněž ochrana práv poškozeného. Náprava újmy obětí trestné činnosti přitom není podle judikatury Ústavního soudu pouze "obyčejným" soukromoprávním zájmem [srov. např. nálezy ze dne 19. 2. 2015 sp. zn. I. ÚS 1397/14 (N 38/76 SbNU 515), ze dne 9. 8. 2016 sp. zn. III. ÚS 1716/16 (N 151/82 SbNU 385) nebo ze dne 28. 2. 2017 sp. zn. III. ÚS 2916/15 (N 35/84 SbNU 401)].

18. Pro rozhodování o účasti poškozených v trestním řízení je klíčový § 206 odst. 3 trestního řádu, jehož první věta uvádí, že uplatňuje-li práva poškozeného osoba, které toto právo zřejmě nepřísluší, vysloví soud usnesením, že onu osobu jako poškozeného k hlavnímu líčení nepřipouští. Uvedené ustanovení odkazuje na zákonné znaky postavení poškozeného, jímž je podle § 43 odst. 1, věty první, trestního řádu ten, komu bylo trestným činem ublíženo na zdraví, způsobena majetková škoda nebo nemajetková újma, nebo ten, na jehož úkor se pachatel trestným činem obohatil. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se naopak za poškozeného nepovažuje ten, kdo se sice cítí být trestným činem morálně nebo jinak poškozen, avšak vzniklá újma není způsobena zaviněním pachatele nebo její vznik není v příčinné souvislosti s trestným činem. Právě uvedenými ustanoveními je obecné zákonné vymezení postavení poškozeného, a s tím spojená možnost soudu toto postavení odejmout, v podstatě vyčerpáno, neboť další ustanovení trestního řádu upravují pouze specifické situace (viz například § 44 a 45 trestního řádu), které jsou však pro posuzovaný případ irelevantní [srov. nálezy ze dne 2. 4. 2019 sp. zn. III. ÚS 3439/17 (N 47/93 SbNU 143)].

19. Ústavní soud zdůrazňuje, že rozhodnout podle § 206 odst. 3 trestního řádu je možné zásadně v úvodní fázi řízení před soudem, kdy soud dospěje k závěru, že konkrétní osobě práva poškozeného zřejmě nepřísluší. Uvedeným ustanovením se podle Ústavního soudu z hlediska jeho ústavně konformního výkladu do trestního řádu pouze pro řízení před soudem promítá zásada presumpce přiznání postavení poškozeného, jež tak přísluší každému, kdo se jako poškozený domáhá vstupu do trestního řízení, dokud mu soud toto postavení negativním rozhodnutím neodebere. Především je však slovním spojením "zřejmě nepřísluší" v zákoně vyjádřena zesílená míra prokázání skutečností rozhodujících pro takové posouzení. Soud nemůže na začátku hlavního líčení pouze s přihlédnutím k známým (avšak neprokázaným) poznatkům relevantně vyhodnocovat pravděpodobný úspěch osoby v adhezním řízení, nejde-li o věc zřejmou. Rozhodnutí podle § 206 odst. 3 trestního řádu neslouží jako

předběžné rozhodnutí podle § 228 a 229 trestního řádu, jímž se rozhoduje o majetkovém nároku poškozených. Účel účasti poškozených v trestním řízení je širší. Usnesení podle § 206 odst. 3 trestního řádu musí být naopak opřeno o nezpochybnitelné (tedy obvykle nesporné) skutkové anebo právní překážky připuštění poškozeného k hlavnímu líčení, a právě proto se činí na počátku hlavního líčení ještě před zahájením dokazování. Naopak, jsou-li zde pochybnosti o postavení poškozeného a jím uplatňovaném nároku, je třeba osobu uplatňující práva poškozeného k hlavnímu líčení připustit. Opačným postupem by bylo stěžovatelce znemožněno domáhat se svého práva na náhradu újmy v rozporu s čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny [srov. např. nález ze dne 2. 4. 2019 sp. zn. III. ÚS 3439/17 (N 47/93 SbNU 143)].

20. Ten, kdo o sobě tvrdí, že je poškozený a že splňuje požadavky stanové trestním řádem (zejména podle § 43 odst. 1, odst. 2, § 44, § 206 odst. 3, odst. 4 a § 229 trestního řádu), uplatňuje právo na soudní ochranu ve formě práva být připuštěn do zahájeného trestního řízení. Jsou-li tyto podmínky splněny, a nepřipustí-li jej přesto soud jako poškozeného do trestního řízení, poruší tím jeho právo na soudní ochranu, neboť je na uvážení takové osoby (a nikoli soudu), zda se svými nároky vstoupí do trestního řízení, nebo je uplatní žalobou v občanskoprávním řízení.

21. Trestní předpisy přitom neobsahují žádný seznam trestných činů (resp. skutkových podstat), při jejichž posuzování by nebylo možné připustit k hlavnímu líčení osobu poškozeného. Překážkou připuštění osoby v postavení poškozeného do trestního řízení tedy nemůže být toliko právní kvalifikace stíhaného jednání. Z téhož důvodu tedy není rozhodující cíl případného pachatele a s tím související forma zavinění stíhaného jednání.

b) aplikace obecných východisek na nyní posuzovaný případ

22. Z odůvodnění napadeného usnesení se podává, že ač původně stěžovatelka vystupovala v trestním řízení jako poškozená a takto s ní jednal i okresní soud až do vydání napadeného usnesení, po provedeném dokazování v hlavním líčení soud dospěl k závěru, že není poškozenou ve smyslu § 43 odst. 1, odst. 2 trestního řádu s tím, že ani jeden z trestných činů popsanych v návrhu na potrestání nebyl spáchán vůči ní. K tomu okresní soud dodal, že ke změně právního názoru došlo až po konání hlavního líčení, proto bylo v zájmu procení jistoty dané rozhodnutí učiněno až v této fázi řízení, ač by postup podle § 206 odst. 3 trestního řádu měl být prioritně uplatněn na počátku hlavního líčení.

23. Po posouzení okolností daného případu dospěl Ústavní soud k závěru, že okresní soud nerespektoval procesní podmínky rozhodování podle § 206 odst. 3 trestního řádu.

24. Především je třeba zdůraznit, jak bylo již shora uvedeno, že rozhodnout podle § 206 odst. 3 trestního řádu je možné zásadně v úvodní fázi řízení před soudem, kdy soud dospěje k závěru, že konkrétní osobě práva poškozeného zřejmě nepřísluší. Postup okresního soudu, který nejprve dne 21. 7. 2025 konal hlavní líčení, ke kterému přizval stěžovatelku jako poškozenou, a až po proběhlém hlavním líčení shledal, že stěžovatelce postavení poškozené nepřísluší, nelze s přihlédnutím ke shora uvedeným závěrům akceptovat.

25. Navíc nelze pomíjet, že z popisu trestných činů v návrhu na potrestání jednoznačně plyne, že jednáním obviněného byla způsobena újma nejen nezletilým dětem, ale i stěžovatelce, a to jak újma majetková (obviněný v době, kdy již se stěžovatelkou nevedli společnou domácnost, odvážel z domu jídlo a toaletní potřeby, které stěžovatelka nakupovala výhradně pro sebe a pro své nezletilé děti), tak újma nemajetková (stěžovatelka v důsledku jednání obviněného utrpěla citovou újmu tím, že obviněný působil újmu jejím nezletilým dětem).

26. Argument okresního soudu, že právní kvalifikace trestných činů užitá v návrhu na potrestání chrání toliko zájmy dětí, nikoli zájmy stěžovatelky, je nepřipadný, a to z toho důvodu, že poškozeným

v trestním řízení není ten, jehož zájmy chrání příslušná právní kvalifikace trestného činu, ani tzv. bezprostřední poškozený, nýbrž ten, komu bylo trestným činem ublíženo na zdraví nebo způsobena majetková nebo nemajetková újma. Jinými slovy z hlediska postavení poškozeného v trestním řízení je lhostejné, jak je jednání kvalifikováno v obžalobě či návrhu na potrestání, neboť soud není právní kvalifikací vázán (§ 220 odst. 3 trestního řádu), právní kvalifikace se může, a to i k návrhu poškozeného, v průběhu řízení změnit.

27. Jediným důležitým kritériem pro rozhodnutí o připuštění či nepřipuštění stěžovatelky coby poškozené k hlavnímu líčení je tak to, zda jí obviněný mohl popsáním jednáním kvalifikovaným jako trestný čin způsobit právně relevantní újmu či nikoli. V pochybnostech je přitom třeba osobu uplatňující práva poškozeného k hlavnímu líčení připustit (srov. již shora zmíněný nález sp. zn. III. ÚS 3439/17).

28. V návaznosti na výše uvedené Ústavní soud uzavřel, že okresní soud postupoval při vydání napadeného usnesení v rozporu s § 43 odst. 1, odst. 2 a § 206 odst. 3 trestního řádu, neboť jednak rozhodnutí neučinil na počátku hlavního líčení (srov. i zařazení § 206 odst. 3 trestního řádu pod rubriku nazvanou "Počátek hlavního líčení"), jednak postupoval v rozporu s obsahem návrhu na potrestání, ze kterého plyne, že stěžovatelce byla jednáním obviněného způsobena újma. Uvedenými pochybeními došlo ve svém souhrnu k porušení práva stěžovatelky na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1, odst. 4 Listiny. Nutno dodat, že skutečnost, že existuje alternativní způsob vymožení požadovaného nároku v občanskoprávním řízení, na protiprávnosti postupu okresního soudu nic nemění, neboť poškozený v trestním řízení neplní toliko roli jakéhosi vedlejšího občanskoprávního žalobce (srov. již shora uvedený nález sp. zn. III. ÚS 3439/17).

VI. Závěr

29. S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl Ústavní soud k závěru, že okresní soud napadeným rozhodnutím porušil právo stěžovatelky na přístup k soudu zaručené čl. 36 odst. 1, odst. 4 Listiny.

30. Ústavní soud proto ústavní stížnosti stěžovatelky podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyhověl a napadené usnesení okresního soudu zrušil [§ 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)